

Arrest

**nr. 51 181 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, wordt op 5 oktober 2006 illegaal aangetroffen in België en er wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 30 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Op 5 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009

Betrokkene verklaart ook dat zijn zus hier in België woont, maar betrokkene legt geen bewijzen van verwantschap voor en verklaart evenmin waarom dit een grond is om zijn verblijf te regulariseren.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, het Nederlands beheerst, het functioneren van de Belgische samenleving kent, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Op 18 augustus 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om verwerende partij te horen veroordelen tot de kosten, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en artikel 8 EVRM

Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is.

Terwijl verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoeker is in het begin van het decennium aangekomen op het grondgebied van het Rijk..

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker dit nimmer verlaten. Het centrum van zijn belangen situeert zich derhalve alhier.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoeker werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Verzoeker erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie
- duurzame lokale verankering
- lange gezinsherenigingsprocedure
- onverwijderbaarheid
- staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op criteria 2.8A noch op 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat verzoeker sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk gewerkt heeft in een kippeslachterij en in de tuinbouwsector. Weliswaar niet in het officiële circuit.

In het verleden, meer bepaald op 05.11.2005 en op 05.10.2006, werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Telkenmale ging verzoeker ten rade bij een advocaat. Een regularisatieprocedure werd evenwel niet opgestart.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden).

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling van verweerster niet geweest zijn.

Verzoeker meent dan ook terecht dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zelfs als zou nu door verzoeker, noch de toepassing van criteria 2.8A, noch 2.8B kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven , zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In Casu werd enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)

intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en de vrienden- kennissenkring in België. Men vergeet hierbij tevens niet dat de zus van verzoeker, mevrouw R. M. (...), alhier wettig verblijf houdt.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat nu verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van punt 2.8.A van de vernietigde instructie van de staatssecretaris en verzoeker evenmin een arbeidscontract heeft voorgelegd, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist dat verzoeker zich niet kan beroepen op punt 2.8.A noch op 2.8.B van de instructie. Verwerende partij wijst er immers op dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze mag beslissen of hij de door vreemdeling aangebrachte elementen aanvaardt teneinde hem een verblijfsrecht toe te staan. Er is op 19 juli 2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde een tiental situaties worden opgesomd die in aanmerking komen

voor regularisatie. Verwerende partij wijst erop dat niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructie, de staatssecretaris zich ertoe bereid heeft verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies houdende criteria voor regularisatie verder toe te passen. De feitelijke herbeoordeling die verzoeker beoogt behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Verzoeker maakt volgens verwerende partij niet aannemelijk dat op grond van de door hem in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen, de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen en dat verzoeker de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing, met zijn kritiek niet weerlegt.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) laat verwerende partij gelden dat dit artikel de eerbiediging waarborgt van het recht op een gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Verwerende partij stelt verder dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het privé- en gezinsleven niet verstoort in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien vallen de vermeende integratie van verzoeker en zijn sociale relaties niet onder de bescherming van dit artikel en toont verzoeker niet aan een gezin te vormen met zijn zus zodat er evenmin kan worden aangenomen dat er sprake is van een familieleven.

Verwerende partij laat ten overvloede gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat kan toe verplichten om hem op haar grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied mag verblijven. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat door de Raad van State reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk. Verwerende partij vervolgt dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van het Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verzoeker laat volgens verwerende partij na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven maar verzoeker moet evenwel voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

3.1.3. Verzoeker voegt in zijn repliekmemorie toe :

«Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Dienaangaande meent verweerster dat in casu geenszins een schending artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

Verweerster stelt dat zij de eer heeft om de vraag te stellen in welke mate in casu sprake is van enig gezinsleven in hoofde van verzoeker.

Zoals duidelijk blijkt uit de citering van artikel 8 EVRM supra staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruime notie van het privé leven.

In casu heeft verzoeker in zijn inleidend verzoek om machtiging tot verblijf dit aspect van artikel 8 EVRM benadrukt.

Bij doornamen van de nota voor verweerster dient verzoeker vast te stellen dat verweerster dit aspect (privéleven) ongemoeid laat.

Het staat evenwel onomstreden vast dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op uitbouwen van menselijke en sociale banden is (J. Vande lanotte, G. Goedertier, overzicht publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640-649).

Elk persoon heeft bijgevolg het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dat artikel.

Verzoeker heeft dan ook expliciet verwezen naar zijn specifieke situatie, met name dat hij 8 jaar verblijft op het grondgebied van het Rijk en hierbij gepoogd heeft iets op te bouwen en zijn leven verder te zetten.

Verzoeker heeft zich alhier zeer goed geïntegreerd, beheerst goed de Nederlandse taal en is een graag geziene persoon.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de attestaties van onderscheidene personen die zijn regularisatie ondersteunen.

Verzoekers verbaast zich dan ook enigszins over het stereotiepe en zeer summier verweer van verweerster, nu laatstgenoemde het uitgewerkt middel in se onbesproken laat.

Mag uit dit 'stilzwijgen' worden afgeleid dat m.b.t. de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM geen verweer wordt gevoerd en dat dit middel dan ook als gegrond naar voor komt?

Hoedanook, het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu zelfs de tijdelijke verwijdering van verzoeker van het grondgebied - met het oog op het vervullen noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen - een verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé leven in de zin van artikel 8 EVRM nu dit niet in verhouding staat met het nagestreefde doel, zijnde het belang van de Belgische Staat te vrijwaren.

De aanwezigheid van verzoeker brengt immers geenszins de nationale veiligheid, de openbare orde en het welzijn van het land en zijn onderdanen in gevaar.

Het moge immers duidelijk zijn dat door verweerster enkel open en standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten werden herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken. »

Voor het overige volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.1.4. Verzoeker voert vooreerst de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van dit artikel van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van het middel blijkt ook dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, hij voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de door verzoeker ingediende en ingevulde "typeformulier Regularisatieaanvraag" en uit het middel blijkt dat verzoeker zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, beriep.

Verzoeker verwees hiervoor naar zijn ononderbroken verblijf gedurende meer dan vijf jaar in België en wenst zijn lokale verankering aan te tonen en verwijst hiervoor naar het feit dat zijn zus de Belgische nationaliteit heeft, hij relaties heeft ontwikkeld en dat hij georiënteerd is op de Belgische samenleving

In de bestreden beslissing wordt over deze elementen het volgende overwogen:

"Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. ."

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk gewerkt heeft in een kippenlachterij en in de tuinbouwsector en dat hem in het verleden reeds tweemaal een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Verzoeker vervolgt dat alhoewel hij geen regularisatieprocedure opstartte, hij evenwel in het Rijk verbleef en zich alhier dienstig maakte voor de maatschappij. Verzoeker voelt zich nu benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds, hoewel ze geen kans van slagen hadden, wel een regularisatieprocedure opstartten. Verzoeker meent dan ook dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. Zijn volledig handelen moet volgens verzoeker worden gezien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing, namelijk *"betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen"*, niet betwist. Ook blijkt uit geen enkel stuk van het administratief dossier dat verzoeker reeds voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf in België heeft gehad noch dat hij voor deze datum een aanvraag om machtiging tot verblijf, een asielaanvraag of enige andere aanvraag heeft ingediend. Het feit dat verzoeker zich benadeeld voelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad acht het motief van de bestreden beslissing, met name *"Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009."*, niet kennelijk onredelijk en deze motivering steunt op de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat hij zich op heden benadeeld voelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten hoewel deze geen enkele slaagkans had. Verzoeker

meent dat dit toch niet de bedoeling van verwerende partij kan geweest zijn en dat hij gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden in aanmerking komt voor toepassing van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn volledig handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige pogingen om alhier wettig verblijf te houden.

De Raad merkt op dat het criterium 2.8.A van de instructie duidelijk is en vereist dat degene die er zich op beroept voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf moet hebben gehad of voor deze datum geloofwaardige pogingen moet hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Het feit dat verzoeker zich benadeeld voelt en meent dat zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden maken dat hij wel in aanmerking komt voor toepassing van criterium 2.8.A, doet hieraan geen afbreuk. Ook kan hij niet gevolgd worden waar hij verwijst naar zijn "eerlijkheid" aangezien hij wetens en willens op illegale wijze in het Rijk verbleef en er naar eigen zeggen zwartwerk verrichtte.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker hiermee vooruitloopt op de beoordeling van zijn aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en verzoeker aldus een andere verklaring of interpretatie geeft voor de vastgestelde feitelijkheden en (de bedoeling en de toepassing van) de geldende regelgeving, maar in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek van verzoeker geeft aldus blijk van een andere interpretatie of beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de redenen die verzoeker aanhaalde onvoldoende zijn om verblijf toe staan in het kader van de gegrondheid van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Verzoeker betwist het motief inzake het criterium 2.8.B niet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is ingegaan op alle door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen ten gronde en voor elk element gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet volstaan om het verblijf toe te staan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de materiële motiveringsverplichting worden hiermee aangetoond.

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "gezinsleven" in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende

“hecht” is (J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het leven alhier en zijn banden met België bijzonder groot zijn gezien zijn integratie, zijn werkwillegheid en zijn vrienden/kennissenkring in België. Verzoeker verwijst tevens naar zijn zus die in België wettig verblijf zou hebben.

Vooreerst merkt de Raad op dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Verzoeker laat tevens na om bij zijn verzoekschrift stukken te voegen die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in België en die zijn beweringen hieromtrent in het verzoekschrift kunnen staven. Waar verzoeker beweert dat hij hier in België een zus heeft die hier een wettig verblijf zou hebben, brengt verzoeker enkel een verklaring van mevrouw M. R. bij die hierin verklaart zijn zus te zijn en verklaart dat verzoeker bij haar woont. De Raad wijst erop dat dit een loutere bewering is die door geen enkel stuk wordt gestaafd. Verzoeker brengt immers geen enkel bewijs van verwantschap met mevrouw M. R. bij noch brengt hij een bewijs bij dat hij bij haar zou wonen en aldus een gezin zou vormen met zijn zus.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven heeft dat door de Belgische overheden dient te worden beschermd.

De verwijzing van verzoeker naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is aldus ter zake niet dienend nu verzoeker geen gezinsleven in België heeft aangetoond.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting een schending van zijn privéleven zou aanvoeren merkt de Raad volledigheidshalve op dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn privé-leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker hier een privé-leven heeft uitgebouwd geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé-leven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet gemachtigd wordt tot verblijf. De tweede bestreden beslissing houdt een verwijdering van het grondgebied in. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissingen hebben evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief België moet verlaten. Uit de tweede bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privé-leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De

gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden tussen het recht op een privé-leven en het wettig nagestreefd doel en dat deze belangenafweging niet terug te vinden is in de beslissing, en hiermee dus van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is aldus ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerder de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerder de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerder blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel - artikel 8 EVRM)

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat genoegzaam rekening werd gehouden met de specifieke gegevens van het dossier en dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat het onderzoek summier en gestandaardiseerd zou zijn gebeurd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze specifiek betrekking hebben op verzoekers situatie en dat verzoeker nalaat aan te duiden met welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris beweerdelijk geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing waardoor hij bijgevolg onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

3.2.3. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat hij de zienswijze van verwerende partij in haar nota niet kan bijtreden en verwijst hiervoor naar hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet nopens het inroepen van artikel 8 van het EVRM. Een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens gebeurde in casu niet. De afwijzing van zijn verzoek gebeurde enkel en alleen op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de

gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Waar verzoeker stelt dat de afwijzing gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden wijst de Raad erop dat na lezing van de bestreden beslissing, blijkt dat deze werd genomen met in achtneming van alle gegevens van het dossier en gebaseerd werd op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

"Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redeli/kheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt ' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert 2001 ophoudt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

3.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient volgens verwerende partij te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De bestreden beslissing is volgens verwerende partij genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verder laat verwerende partij gelden dat verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde onredelijk gehandeld heeft in deze en zij verwijst hiervoor naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.3. Verzoeker voegt in zijn repliekmemorie toe :

"Uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat de motivering inhoudt de vermelding van juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en verder dat de motivering afdoende moet zijn.

De motiveringsplicht heeft betrekking op drie elementen, nl. de vaststelling van de feiten, het subsumeren van de feiten onder de toepasselijke rechtsregels, en tenslotte, het komen tot een eindbeslissing op een motivering die afdoende is gelet op de overwegingen in feite en in rechte.

Het is dan ook duidelijk dat deze elementen in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Verweerster haalt aan dat de verplichting tot motivering niet kan zijn geschonden, aangezien in het beroep tot nietigverklaring blijkt wordt gegeven dat verzoeker kennis heeft van de motieven die in de aangevochten beslissing worden vermeld.

Verweerster verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker immers blijkbaar bij machte is de inhoud van de aangevochten akte weer te geven

Verzoeker wenst daar tegen in te brengen dat het niet moeilijk is om de inhoud van een aangevochten akte weer te geven.

Of dit evenwel betekent dat de beslissing afdoende gemotiveerd is, is nog maar de vraag.

Inderdaad zijn in de aangevochten beslissing een aantal gronden vermeld die moeten rechtvaardigen waarom de vestiging geweigerd werd aan verzoeker.

Die gronden zijn zowel in het beroep tot nietigverklaring als in de nota met opmerkingen van verweerster aangehaald, dus het zou weinig zin hebben om deze hier nogmaals te hernemen.

Verzoeker beweert dan ook geenszins dat er een complete afwezigheid van motivering van de aangevochten beslissing is.

De hoofdvraag inzake dit middel blijft echter of die motivering ook afdoende is.

Inderdaad heeft Raad van State in haar arrest nr. 60.751 gesteld dat het finaal doel van de formele motivering is, degene ten opzichte van wie een beslissing is genomen een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft tegen die beslissing op te komen.

Om een "zodanig inzicht" te bekomen, is het echter niet alleen van belang de precieze redenen te kennen die aan de grondslag liggen van de aangevochten beslissing, maar ook te weten in hoeverre die redenen op een juiste feitelijke en juridische beoordeling zijn gebaseerd.

Immers, zoals de Raad van State in haar arrest nr. 102.085 heeft gesteld, is het in het kader van het al dan niet in staat zijn te oordelen of het zin heeft tegen een beslissing op te komen, van belang te weten of een overheid in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen.

En daarom, aldus de Raad, is het voor het vervullen van de motiveringsplicht niet enkel belangrijk dat de redenen voor de beslissing worden vermeld, maar ook dat daaruit blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in feite en in rechte juist zijn.

Verzoeker wenst dan ook haar bezwaren te herhalen wat de feitelijke juistheid en inconsistentie betreft van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd.

De toelichting is overigens wel degelijk afgestemd op de rechtsregels waarvan de schending wordt aangevoerd, aangezien deze onder meer tot doel heeft aan te tonen dat er inderdaad een onjuiste feitelijke en juridische beoordeling was vanwege verweerster en dat de motivering dus niet afdoende is.

Het middel is dan ook gegrond.

Wat betreft de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel, meent verzoeker dat ook de inroeping van dit beginsel als gegrond naar voorkomt.

Verzoeker verklaart zich nader.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat het destijds afgesloten huwelijk nietig werd verklaard.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvVX/II).

Dat is in casu het geval.

Uit hetgeen geponeerd werd in het inleidend verzoekschrift alsmede supra moge duidelijk zijn dat minstens dient te worden weerhouden dat verweerster een schending en incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 8 EVRM (recht op privé leven).

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond."

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient nogmaals te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf heeft verkregen, noch een geloofwaardige poging daartoe heeft ondernomen zodat hij geen aanspraak kan maken op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dat de lokale verankering van verzoeker hieraan geen afbreuk doet, dat inzake het criterium 2.8B (verblijfsduur) tevens een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd, wat verzoeker niet doet, zodat hij evenmin op dit criterium aanspraak kan maken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Voor de bespreking van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze hiervoor reeds werd behandeld in punt 4.1.4. van het arrest. Het volstaat hier dan ook te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Ten slotte voert verzoeker als derde onderdeel van het derde middel de schending aan van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat als volgt luidt:

“Vierde middel: schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van 'bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie' in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker.

Verzoeker is hier reeds sedert 2001, spreekt goed Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, heeft in het verleden reeds gewerkt in een kippeslachterij en de tuinbouwsector. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

3.4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich in zijn aanvraag beroepen heeft op ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering in België. Verzoeker kan dan volgens verwerende partij bezwaarlijk voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn, nu in het aanvraagformulier zelf duidelijk wordt aangegeven welke de voorwaarden zijn waaraan verzoeker diende te voldoen om te kunnen worden geregulariseerd. Ook in de instructie van 19 juli 2009 wordt zulks heel duidelijk aangegeven. De beschouwingen van verzoeker zijn niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen en kunnen niet worden aangenomen.

3.4.3. In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker het volgende toe

“In zijn inleidend verzoekschrift heeft verzoeker tevens de schending aangehaald van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verweerster is dienaangaande de mening toegedaan dat de verwijzing naar voornoemde beginselen faalt naar recht.

Hierbij dient vastgesteld te worden dat verweerster wederom abstractie maakt van het gegeven dat verzoeker zich zeer zeker kan beroepen op artikel 8 EVRM en derhalve wel degelijk voldoet aan het criterium van ' bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie ' en voor regularisatie in aanmerking komt.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.4.4. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat voor de toepassing van dit beginsel aan drie voorwaarden dient te zijn voldaan: zo moet er een sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, dient er ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en mogen er geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de hierboven opgesomde voorwaarden zou zijn voldaan. Bijgevolg maakt verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet met concrete gegevens aannemelijk.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf deed op basis van het invullen van het “TYPEFORMULIER Regularisatieaanvraag”. Zoals verwerende partij terecht opmerkte in haar nota, vermeldde dit typeformulier duidelijk de voorwaarden waaraan verzoeker moest voldoen opdat hij de machtiging tot verblijf zou kunnen krijgen. Verzoeker vulde dit formulier in en ondertekende het zodat hij niet dienstig kan voorhouden niet te weten aan welke voorwaarde hij moest voldoen en welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris ging nagaan om te kunnen oordelen of verzoeker voldeed aan de in de instructie vermelde voorwaarden. Verzoeker toont evenmin aan dat de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden zijn miskend door de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel in zijn hoofdte zou geschonden zijn.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat als volgt luidt:

“Vijfde middel: schending van het gelijkheidsbeginsel- de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994

Doordat voornoemde artikelen tot doel hebben gelijke gevallen daadwerkelijk gelijk te behandelen

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk dit beginsel en wetsartikelen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Toelichting

Zoals reeds werd aangehaald zijn naast de reeds geldende regularisatiecriteria, een aantal criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ. Instructie welke weliswaar werd vernietigd, doch waarvan de bevoegde Staatssecretaris als de DVZ hebben bevestigd dat de criteria ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zo ook o.m. het criterium 2.8A, waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling voor 18.03.2008 een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Volgens de administratie zou een regularisatie aanvraag een geloofwaardige poging inhouden.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert 2001 op ononderbroken wijze op het grondgebied van riet Rijk verblijft.

Toen verzoeker in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft hij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren. Een regularisatieprocedure werd indertijd evenwel niet opgestart.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden).

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip "geloofwaardige poging" mag geen premie worden voor foutieve aanvragen.

Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoeker bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

3.5.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat er sprake is van twee gelijke gevallen die ongelijk worden behandeld of ongelijk gevallen die gelijk worden behandeld. Verwerende partij werpt nog op dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet discriminatie niet uitsluiten dat er een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situatie bevinden op identieke wijze worden behandeld zonder dat daarvoor een redelijk verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

3.5.3. In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker het volgende toe:

"Door verweerster wordt dienaangaande opgemerkt dat door verzoeker op geen enkele wijze zou uiteengezet worden in welke mate het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Verzoeker kan deze zienswijze niet bijtreden.

Uit hetgeen supra en in het inleidend verzoekschrift werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert 2002 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft.

Toen verzoeker in het bezit werd gesteld van een bevel om een het grondgebied te verlaten, heeft hij advies ingewonnen bij een advocaat teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden).

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip "geloofwaardige poging" mag geen premie worden voor foutieve aanvragen."

3.5.4. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan daarom niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij vroeger geen aanvraag wenste in te dienen gelet op de lage slaagkans, herhaalt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker voorheen nooit heeft gepoogd om zijn verblijfstoestand te regulariseren zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Inzake verzoekers vermeende eerlijkheid wordt verwezen naar punt 3.1.4 van dit arrest.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6. Verzoeker voert geen afzonderlijke middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET